Forfærdet og jamrende sig af Smerte flygter 56 op ad Trappen og ind i Belægningsstuen for muligvis der at undgaa sin Forfølger.

Men Sergeant Løwe farer efter, griber fat i ham og slaar med knyttet Næve løs paa Rekruten. I Brystet og Ansigtet giver han ham saa voldsomme Styvere, at 56, som der siges, „lignede en Slagter, der havde nedstukket et stort Dyr“ — saa blodig var han.

Efter at Løwe paa denne Maade havde medtaget den arme Fyr, som for Subordinationens Skyld ikke turde røre en Finger til Forsvar, forlangte han oven i Købet, at Rekruten skulde gøre ham en Undskyldning.

En anden Gang knuser Sergeanten Rekrutens Taa med Geværkolben — kort sagt, Mishandlinger og Plagerier hører til Dagens Orden, medens Drikkeri og daarlig Tale besmitter de Unges Sind.

Bør Mødrene, bør Søstrene, de vordende Hustruer, bør Kvinden i det hele taget tie til dette vilde Væsen?

De har saa godt af at være Soldat, de unge Mænd erhverver sig Raskhed og Sundhed i Tjenesten, siges der undertiden.

Ja, hvis Tjenesten blot var en Idrætsskole, hvor de Unge lærte at blive Herre over deres Legemer og fik lidt boglig Lærdom, lærte ved Marschture at kende ny Egne i deres Fædreland, lærte at kende Naturriget, Planteriget, og Disciplinen havde sin Styrke i de Overordnedes noble Personlighed, i Stedet for som nu i Brutalitet og Raahed, saa vilde Soldatertiden være gavnlig.

Kvinderne maa samle sig og tale aabent imod Underbefalingsmændenes Raahed over for Rekruterne og henvende sig til de højeste i Hæren, hos hvem de ved, at der er Humanitet, og bestemt forlange retfærdig Straf over de Underbefalingsmænd, der forgriber sig paa Rekruterne. *En Moder.*

Kvindernes Katekismus

af *Louis Frank.*

Femte Samtale.

Den ægteskabelige Troskab.

Sp. Men hvad siger Loven om den ægteskabelige Troskab?

Sv. Loven siger, at Ægtefæller skylder hinanden gensidig Troskab.

Sp. Er dèt sandt?

Sv. Nej, det er kun Hykleri og Løgn.

Sp. Forklar Dem tydeligere?

Sv. Den Hustru, der begaar Ægteskabsbrud, bliver altid straffet med Fængsel fra 3 Maaneder til 2 Aar.

Sp. Og Manden?

Sv. Ægtemanden her i Belgien kan dømmes fra en Maaned til 1 Aars Fængsel, men kun i Tilfælde af, at han har taget sin Frille ind i det fælles Hjem. I Frankrig er Loven endnu mere ulig. Efter Loven af 1810 er det slet ingen Straf for Manden, kun en Bøde fra 100 til 2000 Francs, som Manden betaler af sin Hustrus Medgift.

Sp. Hvad vil det sige?

Sv. At Ægteskabsbrud fra Mandens Side er tilladt; at Ægteskabsbrud fra Hustruens Side dømmes. Det kalder Loven gensidig Troskab.

Sp. Hvad forlanger da Kvindesagsvennerne?

Sv. Kvindesagsvennerne vil, at der skal være en og samme Moral for begge Køn og ikke som nu en behagelig og let Moral for Manden, og en anden ubøjelig og stræng for Kvinden. De mener, at hvad der er forbudt for den ene af Ægtefællerne skal ikke være tilladt for den anden.

Sp. Men er Følgerne af Ægteskabsbrud dog ikke den samme for Mænd som for Kvinder?

Sv. Hustruen, siger man, kan føre en anden Mands Børn ind i sin Familje; men kan Ægtemanden ikke ogsaa føre sine Børn ind i en anden Familje? Han kan paaføre sin Hustru smudsige Sygdomme og ødelægge hendes Afkom. Følgerne af Ægteskabsbrud er i det store hele den samme for Manden som for Hustruen.

Sp. Efter Loven i Belgien er Ægteskabsbrud da Grund til Skilsmisse, og er den det lige for begge Køn?

Sv. Paa ingen Maade; thi efter Loven kan Ægtemanden altid forlange Skilsmisse, dersom Hustruen har begaaet Ægteskabsbrud, hvorimod Hustruen kun kan forlange det, hvis hans Frille har været indført i Huset. Det er det, som Loven med sin sædvanlige Ridderlighed over for Kvinden kalder gensidig Troskab.

Sp. Har det altid været saaledes?

Sv. Nej, tidligere var Ægteskabsbrud en lige Grund til Skilsmisse for begge Ægtefællerne.

Sp. Og nu — hos andre Folk?

Sv. Alle moderne Folk har antaget Kvindesagsvennernes Mening og godkender Systemet om fuldkommen Ligestilling i dette Tilfælde. De fleste gør nu ingen Forskel paa Ægteskabsbrud mellem Ægtefæller, og det er derfor en Grund til Skilsmisse eller Separation.

Sp. Nævn mig disse Nationer!

Sv. Tyskland, Avstralien siden 1893, Østrig, de skandinaviske Lande, Nederlandene, de forenede Stater i Amerika, Schwejtz, Rumænien, Rusland og Japan.

Sp. Og Frankrig?

Sv. Ved Loven af 27. Juli 1884 har Frankrig afskaffet Uligheden imellem Ægtefæller i Napoleons Lov.

Sp. Og i Belgien?

Sv. De Herrer belgiske Rigsdagsmænd har andet at gøre end at tage sig af Lovforbedringer.

Sp. Er der da Lande, hvor man straffer Ægteskabsbrud ens paa Mand og Hustru.

Sv. Ja, de fleste [illegible] her en Lov, hvorved Straffen er ens for Mand og Kvinde.

Sp. Nævn disse Lande.

Sv. De fleste amerikanske Stater, Tyskland, Østrig, Nederlandene, Schweitz, Ungarn og Rusland.

Sp. Findes der Lande, hvor Ægteskabsbrud ikke straffes?

Sv. Ja, visse Stater — England, New-York og Genève betragter Ægteskabsbrud som noget, der hører til Moralen eller som en privat Sag, som ikke straffes.

Sp. Hvad forlanger Kvindesagsvennerne?

Sv. De forlanger, at Loven skal vælge en af to Ting, enten som England, Genève eller New York, der ikke straffer, eller som det er i de fleste Lande: samme Straf for Ægteskabsbrud for Mand som for Kvinde.

Vor Ungdom.

(Fortsat.)

„Revenons à la nature“. Ingen sukker det, skønt ubevidst, mere end Børnene. De staar Naturen saa nær — de føler sig endnu i Slægtskab med dens andre Børn, Dyrene. Det er jo ikke saa meget længe siden, at de selv krøb paa alle fire og ikke havde andet Sprog end Gebærder, Blik og Miner. Endnu véd de intet bedre end at kaste sig i Græsset saa lang man er, at lade Solen bage sig lige ind i Ansigtet og sparke med de smaa Ben i kaad Livslyst. Boltre sig, bokses, saa man trimler om kæmpende med hinanden, triller leende, støjende henad Jorden og rejser sig for at begynde paa ny.

„Dine lyse Benklæder!“ „Din pæne Kjole!“ „Du tænker heller aldrig paa dit Tøj!“ Nej, det er netop det, man havde Lyst til helt at glemme. Man trængte til at blive lidt Dyr igen. Til at jage hen over Engen som det vævre Føl — til som Kalven at drikke den lunkne, søde Mælk skummende fed i Mælkespanden — til, liggende under Piletræet henne ved Grøftevolden at spise sit Smørrebrød, som Tyras slæber sit Kødben ud for at gnave det i det fri.

Det er Landliv for Barnet!

Selv hos Familien i Fiskerhuset lever Børnene ikke netop *det* Liv, der skulde forfriske dem, fylde dem med sunde ny Indtryk. For Faderen, der kommer til sin sene Middag fra Kontorarbejdet i et ophedet Rum bag nedrullede Gardiner — for ham er alene det at *hvile*, at føle et friskt saltholdigt Pust fra Søen om sit Hoved Vederkvægelse nok — for Husmoderen er foruden Naturnydelsen den simplificerede Husholdning et styrkende Moment i Ferien — men Børnene? En Sommerdag er lang. En Del af den kan døses bort med Croquet o. l. — men 14—15 Timer — at faa dem fyldt!

Naturglæden, den æstetiske, ligger ikke for Barnet — det staar i den Henseende paa den udannedes Standpunkt. Skønhedssans er ikke medfødt, den udvikles efterhaanden. Ved at gaa ud fra den Forudsætning, at Barnet har den, forcerer man let noget unaturligt frem. Hvad er pinligere end at se et Barn paa de ældres Opfordring tankeløst maabende aflire de sædvanlige Beundringsudraab?

En Moder, som anmodede sin voksne Datter om at hente lille Emmy, for at „hun kunde se den dejlige Solnedgang“, fik den Besked fra den velsignede Unge, at det brød hun sig slet ikke om — hun sad saa godt og legede. Saa blev man da den Gang fri for Skaberiet.

Barnet har i Reglen kun Sans for Detaillerne i Naturen, ikke bevidst for det større Ensemble. Mariehønen med dens rødbrune, sortprikkede Panser, Libellen paa de lyseblaa, sitrende Vinger, den runde, gule Engblomme — griber det henrykt efter. Men vekslende Sol og Skyggespil gaar dets Øje forbi — det er ikke reelt nok.

I tidligere Tider var der ikke saa megen Flytten paa Landet, men der var mere Landliv. Det var almindeligt, at Københavneren,